II.

Olli ühhe kihhelkonna secs Nellipühhi aia ümber ni willets luggu, et monne nädda-latte aial arwamatta paljo innimest sedda hirmust többe järsko ärrasurrid, mis többe okse köhho ehk kolera haigust nimmetakse, ja kellest jubba minnewa aasta kalendri luggemiste sees olli kuulda. Selle kihhelkonna sees isseärranes ollid eunamiste iggas maias armsa surnutte pärrast kurwanäoliste silmapissarad ning leinamisse wärgid nähha ja kibbeda kurwastusse wingumissi kuulda. Essimissel Nellipühhi päwal olli kirriko öppetaja pärrast kirriko tenistust kolme haigette peäle pallutud, kedda piddi Altari sakramenti pühhitsusse lähhi surmale walmistama. Sest et needsammad haiged üsna kaugel kirriko kohhalt ärra ellasid ja weel mollema kihhelkonna otsa peäl, sepärrast kirriko öppetaja ei sanud

mitte kui ö aial koio. Kui olli nattukest toito wõtnud, piddi temma weel mahha istuma ja hakkama ennast teise Pühha jutlusse tarwis walmistama. Seäl omma kirjutamisse laua ees olles kulis temma, siis kui torni kel olli kaksteistkümnet täis lönud, et siis kirriko kel weel ühhel korral löt ja lühhikest aega pärrast jälle teist korda. Kirriko öppetaja tousis ülles, wõttis aknat lahti ja tundis et ühtegi kanget tuult ei olnud, mis kirriko kella keelt olleks ehk ligutanud. Wõttis siis kermeste kirriko wõttit käte, pistis lattorni lühti põllema ja töttis maiast wälja kirriko pole. Leidis seält kirriko ukši mollemaid wisi järrel lukko pandud. Wõttis ühhe lahti, astus pimmeda kirriko sisse ja hüdis tuggewa heälega: Kes siin on? Ei sanud suggugi wastust. Otsis siis keik pinki ja keik nurka lähhi; ei leidnud keddagit. Hüdis weel teist korda: Kas on, kes ennast siin körwale on pistnud? Ei sanud nisammoti wähhe ühtegi kostmisse sanno omma küs-

Eesti-ma rahwa Kalender 1853, lk 28